

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВИСШИ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, e-mail: arch@v

Изх. 1074

Дата: 02.08...2017 г.

ДО
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

СТАНОВИЩЕ

на **ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ**

Относно:

Проект за Наредба за извършване на процесуални действия и удостоверителни изявления в електронна форма

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ,

Висшият адвокатски съвет представя становище във връзка с проект на Наредба за извършване на процесуални действия и удостоверителни изявления в електронна форма.

1. В чл. 3, ал. 1. Регистър на процесуалните действия и удостоверителни изявления не може да се установява с подзаконов акт. Висшият адвокатски съвет счита, че това би следвало да е списък.
2. В чл. 3, ал. 2 е предвидено, че наред с органите на съдебната власт, Пленумът на Висшия съдебен съвет разгласява извършваните от него процесуални действия и удостоверителни изявления в електронна

форма. Намираме тази регламентация за неправилна защото ВСС макар и орган на съдебната власт, не извършва процесуални действия, а може да извършва само удостоверителни изявления.

На следващо място е адресирано, че ВСС и органите на съдебната власт разгласяват „извършваните от тях“ процесуални действия. Висшият адвокатски съвет намира, че разгласяването трябва да е за възможността за извършване от и спрямо тях на процесуални действия и извършването от тях на удостоверителни изявления.

3. В чл. 4, ал. 1 се въвежда терминът „получател“. Считаме тази формулировка за неточна. Адресати на нормата са страните и техните процесуални представители. Това несъвършенство се наблюдава навсякъде в нормативния акт когато се адресират субектите, извършващи процесуални действия, като се заимстват наименования от други нормативни актове (заявител, потребител, получател и т.н.).

4. Намираме нормата на чл. 5 е **концептуално неправилна**. На първо място не може с подзаконов акт да се установяват първични задължения по отношение на правото за обработване на лични данни. На второ място прави впечатление, че е пренесено аналогичното правило от Закона за електронното управление, но това не е приложимо за органите на съдебната власт. Правото на последните да обработват лични данни в рамките на предвидени в процесуалните закони производства не е ограничено. То преодолява дори правото за защита на класифицирана информация и всякаква защитена от закон тайна. От предложената норма излиза, че когато се извършват специално процесуални действия и се извършват удостоверителни изявления, органите на съдебната власт нямат право да обработват повече лични данни от тези, необходими за извършването на самите процесуални действия и удостоверителни изявления.

5. Висшият адвокатски съвет счита, че правилата на чл. 6, ал. 1 и 2 си **противоречат**.

Правилото на ал. 1 е заимствано от отменените разпоредби на Закона за електронното управление. Логиката на това правило установяваше режим на отдалечена идентификация на физически лица, при която гражданинът следваше да посочва уникален идентификатор (ЕГН/ЛНЧ), като за идентификация на лицата се установяваше проверка в първичните регистри, водени от административните органи (в МВР относно това дали на съответното ЕГН отговаря конкретно физическо лице и какво е изписването

на името му на латиница, в ГРАО се провяваше статуса на лицето – дали не е поставено под запрещение, дали не починало и т.н.), а от удостоверението за квалифициран електронен подпис се сравняваше дали името на лицето на латиница, установно при проверка от първичните регистри съответства на вписаното в удостоверението име. Тази норма отпадна с влизането в сила на Закона за електронната идентификация (ЗЕИ). По този закон за нуждите на публичните услуги се въвежда отдалечена идентификация, при която проверката на електронния идентификатор и получаването на данните, идентифициращи лицето става чрез Център за електронна идентификация (ЦЕИ). При ЗЕИ е ограничена въобще възможността да се предоставя директно от гражданина на неговото ЕГН/ЛНЧ. Те се предоставят от ЦЕИ само когато органът, предоставящ услугата има право по закон да ги получи.

Висшият адвокатски съвет намира, че в тази връзка следва да отпадне въобще правилото на чл. 6, ал. 1 и да остане само проверката относно идентичността на юридическите лица.

6. Намираме, че в чл. 8, ал. 5 има неяснота и не е спазен принципът на технологична неутралност.

На първо място не може да се говори за „обхват на информационните системи“. Предполагаме, че се има предвид „функционалност на информационните системи“. Считаме изразът „позволяващ обслужването на всички органи на съдебната власт да се извършва с една инсталация“ за неясен. Ако е налице централизирана система на органите на съдилищата, няма как тя да обслужва органите на прокуратурата и обратно.

Освен това намираме за неспазено правилото за технологична неутралност. То говори за „инсталация“, което предполага локално инсталиране на софтуер в система на органа, за целите на комуникацията и обмена с централизираната информационна система. Това изключва използването на уеб-базирани технологии и насочва към конкретни информационни системи, които работят с локално инсталирани компоненти.

7. Раздел II пресъздава правилата, установени в наредбите към Закона за електронното управление. Висшият адвокатски съвет счита, че от гледна точка процесуална икономия, уеднаквяване на политиката относно използваните публични интерфейси от всички органи на държавата (и на изпълнителната и на съдебната власт) и с оглед удобството на гражданите, е по-правилно да се препрати директно към правилата, приложими към електронните административни услуги.

8. По отношение разпоредбите на целия **раздел III** Висшият адвокатски съвет намира, че са пренесени от съответните разпоредби от отменената Наредба за електронните административни услуги, но такава пренасяне не е възможно и приложимо за органите на съдебната власт. Това е така защото:

На първо място на няколко места се говори само за *процесуални действия и удостоверителни изявления, извършвани от органите на съдебната власт*, а са изключени *процесуалните действия, извършвани от гражданите спрямо органите на съдебната власт*. Смятаме, че е безспорно, че смисълът на електронното правораздаване е да се създаде възможност на гражданите да упражняват процесуални действия в електронна форма, а не само на органите на съдебната власт.

Освен това извършването на процесуални изявления в електронна форма много често не е свързано с подаване на документи (напр. разпит на свидетел по електронен път, изслушване на свидетел), а цялата норма на чл. 12, ал. 1 насочва в тази посока (формуляри, образци, документи и т.н.).

Не е възможно просто пренасяне на правилата, приложими за електронните административни услуги, защото те са аналога САМО на удостоверителните изявления, извършвани от органите на съдебната власт. Все така, за разлика от административните производства по предоставянето на електронни административни услуги, не може за конкретните процесуални действия да се посочат реда и сроковете за обжалване на действията на органите на съдебната власт, защото основанията за обжалване на тези действия и кореспондиращите срокове могат да бъдат толкова много, че на практика не могат да се обхванат с просто изброяване.

Извън изложеното има случаи, при които сроковете текат от узнаването на определени обстоятелства или настъпването на факти с правно значение за производството (например ако е извършено процесуално действие без да е надлежно уведомена страната и тя не е узнала за извършеното процесуално действие от другата страна).

Висшият адвокатски съвет намира, че при формулирането на **ал. 2 на чл.12 също има несъвършенства.**

На първо място, не е отчетено правилото на 360в ЗСВ, според което след изтичане на преходния период, установен в ПЗР, процесуални действия и удостоверителни изявления могат да се извършват САМО чрез Единния портал за електронно правосъдие, а не чрез интернет страниците на органите на съдебната власт.

На второ място, Пленумът на ВСС е колективен управителен орган и не може да му се вменява административно задължение, което е присъщо на самия орган.

На трето място, „предложения, сигнали и жалби“ са понятия, присъщи само на административните правоотношения. Те са неприложими и имат съвсем друго значение по отношение на съдебните и досъдебните производства (ал. 2, т. 1).

Не на последно място правото на достъп до обществена информация не може да се упражнява за получаване на данни за съдебни или досъдебни производства (ал. 2, т. 2).

С оглед изложените по-горе съображения Висшият адвокатски съвет счита, че е налице необходимост от цялостна преработка на нормата на чл. 12.

9. По Раздел IV – никъде не са определени начините за извършване на процесуални действия в електронна форма, които не се извършват чрез електронно изявление.
10. Чл. 20, ал. 1 визира понятие „електронна среда“, което не се адресира като някакъв обект (информационна система), а като съвкупност от компоненти, т.е. инфраструктура (е-портал, комуникационни компоненти и т.н.). При тази формулировка обаче, считаме, че не би могло да се поставят изисквания в тази среда да се съхранява информацията по ал. 3. Съхраняването на тази информация следва да се отнесе към отделни компоненти, а не към цяла инфраструктура.

Считаме за неудачно разрешение специализираната среда за съхранение на електронни преписки и електронни дела да е извън информационната система на съдилищата. Чл. 360з ЗСВ изрично предвижда, че електронното дело се води в системата на съдилищата. Отделно е неясно как и защо има специализирана среда за съхранение на електронни доказателства и доказателствени средства, която да е различна от специализираната среда за съхранение на електронни преписки и електронни дела. По смисъла на пар. 217 ПЗР ЗСВ се предвижда да има единна централизирана система на съдилищата, а пар. 216, ал. 2 ПЗР ЗСВ да има единна централизирана система на прокуратурата. Техният фронт-енд е единният портал за електронно правосъдие (чл. 360в). Висшият адвокатски съвет намира, че тези „специализирани среди“ не могат да се водят отделно, извън двете единни системи.

Становището ни по отношение разпоредбите на **чл.20 алинеи 2-5**, че там също така има неточности.

Ал. 3, т. 2, визира, че съхраняваната информация по ал. 2 включва потребител, извършил процесуалното действие или удостоверителното изявление или създал електронен документ. Считаме това разрешение за несъответстващо на законодателната воля, залегнала в Закона за съдебната власт и глава осемнадесета „а“ ЗСВ.

На първо място разпоредбата визира, че съхраняваната информация трябва да включва „потребител, извършил процесуалното действие или удостоверителното изявление или създал електронен документ“. Допускаме, че се има предвид информация, идентифицираща потребителя и е необходима редакция в тази насока. Защото при съдебните производства лицата не е правилно да се наричат „потребители“, а „страни и техните процесуални представители“. Освен това, те не могат да извършват удостоверителни изявления. Такива могат да извършат САМО органите на съдебната власт. Те са аналогия на административните услуги, извършвани от административните органи, но в съдебната система не се наричат административни услуги, а удостоверителни изявления (виж чл. 360а ЗСВ).

На следващо място, **ал. 3, т. 3** неправилно интерпретира необходимостта от използването на електронен времеви печат и установяването на завършването им. Електронният времеви печат е услуга, предоставяна от доставчик на удостоверителни услуги по смисъла на Регламент 910/ЕС и с такъв се удостоверява времето на представяне на електронен документ, подписан с електронен подпис и подписан с електронен печат (когато подписващото лице е юридическо лице, ползващо електронен печат). Разпоредбата изисква да се удостоверява времето на извършване на всяко процесуално действие с електронен времеви печат, но тази услуга е иманентно свързана със самото създаване на електронния документ и неговото подписване (електронното изявление спрямо органа на съдебната власт или изходящо от органа на съдебната власт) и става част от удостоверителната верига. Така се удостоверява авторството и интегритета на изявлението, с което се извършва процесуалното действие (функция на електронния подпис) и времето на извършването му (функция на е-времевия печат). По отношение на това кога и дали е извършено изявлението има съвсем различна удостоверителна услуга, уредена с Регламента и тя се нарича препоръчана електронна поща. Тя удостоверява времето на изпращане и автора на изявлението, времето на връчване и адресата на изявлението, както и съдържанието му. По изложените съображения намираме за неправилно формулирано правилото, още повече, че считаме за

препоръчително изискването тези услуги да са квалифицирани, защото се ползват с презумпция за установеност на фактите.

На последно място Висшият адвокатски съвет намира за неясна формулировката на т.4 с изискването да се пази информация за процесуални действия и удостоверителни изявления „история на промените“. На промените на кое? На процесуалните действия, на удостоверителните изявления, на записите в системите ли? Защото така уредено правилото е неразбираемо. Няма как да се пази информация за история на промените на процесуални действия и удостоверителни изявления.

Намираме за неточна и неясна формулировката на правилото на ал. 4 на чл. 20. Не би могло правна норма да адресира правило за поведение към неодушевен предмет „електронната среда осигурява ...“. Ето защо предлагаме, ако се ползва такава законодателна техника, която да поставя изисквания към дадена система, би трябвало да се адресира „чрез електронната среда се осигурява“ или подобно.

Висшият адвокатски съвет намира, че се изисква прецизиране към функционалностите на електронната среда. В т.2, например, се визира изискване само за оторизиран достъп до информация за „процесуалните действия, удостоверителните изявления и свързаните с тях електронни документи“. Отново обръщаме внимание, че процесуалното действие може да не е свързано въобще с електронни документи (горе е даден пример с процесуалното действие разпит). Извън изложеното, в т. 3 и 4 е направен опит за пренасяне на правилото на чл. 2 от ЗЕУ, но това е направено непрецизно. Доколкото е налице бланкетно препращане от чл. 360м към Закона за електронното управление, тези правила следва да кореспондират с правилата на ЗЕУ.

Висшият адвокатски съвет във връзка с ал. 4, т. 5 че не е нужно да се посочва частен случай в рамките на нормативен акт, за да се изправят порочни практики. Достатъчно е да се укаже, че когато закон изисква деклариране на определени обстоятелства е достатъчно отбелязването да се извършва като част от процеса по извършване на процесуалното действие или заявяване на удостоверителното изявление. В някои случаи, обаче, това правило няма да може да уреди отношенията по адекватен начин. Това ще е така, когато едно лице извършва процесуалното действие, а декларирането на обстоятелствата е извършено от друго лице или е направено преди извършването на процесуалното действие.

11. По чл. 21 Висшият адвокатски съвет излага следните съображения:

По т. 2 е удачно да има удобен за употреба интерфейс, но той не би могъл да е унифициран. Един би бил интерефейса за извършване на процесуални действия през смарт устройство, друг през уеб интерфейс, трети през гласова комуникация.

По т.3 се използва термин „оторизирани потребители“, с който е неясно какви точно потребители се адресират. Ако се има предвид специално овластени от административните ръководители на органите на съдебната власт лица, то така следва да се каже.

По т. 4 правилото е не само непрецизно, но и неправилно. Посредством формуляри не могат да се създават удостоверителни изявления от страните и техните процесуални представители. Удостоверителни изявления се извършват само и единствено от органите на съдебната власт (като аналогия на административните услуги – виж чл. 360а ЗСВ) и извършването на изявленията предполагаме, че няма да става чрез формуляри, а ще се генерират съответни електронните документи от информационната система на органа на съдебната власт.

12. Висшият адвокатски съвет счита, че по чл. 22, ал. 1 и 2 следва да отпаднат думите „или удостоверително изявление“ предвид изложените по-горе аргументи.

Намираме, че правилото на ал. 2 следва да отпадне. Същото е пренесено от ЗЕУ и наредбите към него, но то е създадено в преходен период, когато административните органи не са били готови да предоставят електронни административни услуги чрез портала за електронното управление или чрез интернет страниците си (или чрез специализирани приложения). Подаването на документи с неструктурирано съдържание, които инициират производства, както и подаване на документи по електронна поща не следва да се допуска, предвид невъзможността да се идентифицират лицата, както и невъзможността да се обработват постъпилите електронни изявления с автоматизирани средства.

По същите съображения, считаме, че и ал. 3 – следва да отпадне.

Намираме, че Ал. 4 е неправилна и непрецизна. Не може да се създаде процесуално правило за начинът, по който се овластяват лица и се проверява представителната власт с наредба. Това правило следва да се предвиди и да залегне в съответните процесуални закони.

Същото касае и нормата на ал. 5.

13. Правилата на чл. 23 имат процесуален характер. Същите следва да бъдат уредени в процесуалните закони.
14. Висшият адвокатски съвет счита, че правилото на чл. 24, ал. 1 има процесуален характер, поради което следва да бъде уредено в процесуалните закони.
15. Висшият адвокатски съвет намира, че правилата на чл. 25 също имат изцяло процесуален характер. Същите следва да бъдат уредени в процесуалните закони.

Извън изложеното, по същество са **неправилни и е необходимо да бъдат редактирани**. По отношение на връчване чрез Единния портал за електронно правосъдие (ако е налице такава норма в процесуалните закони), това е възможно. Но системата за сигурно връчване, разработена от ВСС, която е уредена в ал. 3, въобще **не може да отговаря на изискванията на Регламент 910/ЕС**, защото той касае предоставянето на услугата сигурна електронна поща от доставчици на удостоверителни услуги, които са частни лица. Те има политики и практики, които подлежат на независим одит и тяхната дейност по никакъв начин не може да се сравни с тази на органа на съдебната власт. За да се предостави услуга по смисъла на Регламент 910, това изисква съвкупност от изисквания и към организацията на работата, и към информационните системи, и към политиките, и към практиките, и към общите условия, и към още много други изисквания, на което орган на съдебната власт никога не може обективно да отговори.

Ето защо е необходимо да се уреди връчването през портала, при което ще се прилагат разпоредбите на 2-4 от ал. 3, а допълнително може да се връчват съобщения чрез услуга квалифицирана електронна поща, предоставяна от квалифициран доставчик на удостоверителни услуги по смисъла на Регламент 910/ЕС. Удостоверяването на точното време по т.5 чрез електронен времеви печат може да се извършва само от доставчик на удостоверителни услуги, като услугата следва да е квалифицирана. Всичко казано пак касае случаите, когато електронното връчване като процесуално действие е уредено в процесуален закон. С наредба не могат да се установяват процесуални правила.

16. Становището на Висшия адвокатски съвет във връзка с разпоредбата на чл. 26 е следното:

На първо място правилото не отчита факта, че всички съвременни тенденции, включително политиките на Европейската комисия и установената в България политическа линия на преминаване към Open Data налагат възможността да се общува не само директно от едно лице към система, а трябва да може една система (например на една банка), да генерира изявления, с което се инициира процесуално действие или заявление за удостоверително изявление и то може да бъде предадено в структурирано съдържание, автоматизирано директно към системата на органа на съдебната власт, а не чрез Единния портал за електронно правосъдие. Предложената разпоредба налага само един единствен начин – чрез портала, през личния потребителски профил на заявителя, при попълване на формуляри. Тази концепция впоследствие се пренася и в чл. 27 и сл. Същата следва сериозно да се преосмисли.

17. Висшият адвокатски съвет изразява становище по чл. 28, че извършването на проверките е изцяло процесуално действие. Ето защо тази норма следва да се уреди в процесуалните закони. Отделно правилото е заимствано изцяло от Закона за електронното управление, но е неприложимо за производствата пред органите на съдебната власт. Това е така, защото дори и порочно отправено (например с вирус), това не може да подмени факта, че е извършено (макар и порочно) процесуалното действие. От него настъпват сериозни процесуални последици, като прекъсване или спиране на давност, преклузия на права и т.н. и не може да има същите последици като при административните производства по предоставяне на административни услуги. Цялата концепция на чл. 28 следва да се преосмисли, извън факта, че трябва да се уреди с процесуална норма.
18. Съображенията на Висшият адвокатски съвет по отношение на разпоредбата на чл. 29 са същите, че носи недостатъците на предходните членове и също следва да се преработи основно, след приемането на съответни процесуални правила.
19. По отношение на чл. 30 – същият пренася правилата на отменената Наредба за електронните административни услуги, уреждаща приемането на електронни документи от администрациите за нуждите на предоставянето на електронни административни услуги. Тази Наредба, обаче, не случайно е отменена. Тя е остаряла и е уреждала технически формати и изисквания към документи и друго файлово съдържание по стари и вече неприложими стандарти (напр. ATS). В момента са налични множество съвременни отворени стандарти за електронни документи, поддържащи електронни подписи, с които

могат да се подписва различно съдържание (PADES – за PDF, XADES за XML, CADES (старото PKCS#7), ASIC-S – за неинтегрирани подписи, ASIC-E – за много подписани файлове). Тези формати са реферирани от ESTI, като единствено възможни формати за електронно подписани документи, които са възможни съгласно новия Регламент 910/ЕС. Извън изложеното липсва реферирание към основни файлови формати, със структурирано съдържание (XML и PDF).

По изложените съображения Висшият адвокатски съвет счита, че правилата на чл. 30 и 31 трябва да се актуализират и преосмислят в съответствие с нормативната база.

20. Висшият адвокатски съвет за пълнота на изложението намира, че извън изложеното навсякъде в чл. 26-31 трябва да се премахне „извършване на удостоверителни изявления“ от страна на страните и техните процесуални представители, защото такива се извършват само от органите на съдебната власт.
21. Висшият адвокатски съвет поддържа становището, че правилата на чл. 32-37 имат процесуален характер, поради което следва да бъдат уредени в процесуалните закони.
22. Становището на Висшият адвокатски съвет е ал.2 и 3 на чл. 38 следва да отпаднат. Съображенията за това са следните: Електронните документи, издавани от органите на съдебната власт не могат да бъдат с неструктурирано съдържание, тъй като няма теоретична възможност те да не бъдат подписвани. Дори във формати като PDF, когато текстът може да не подлежи на промяна, електронният подпис се свързва логически в структурна рамка към документа (PADES формат – виж изложеното по-горе), който пак е със структурирано съдържание. В този ред на мисли е редно съдебната власт да премине единствено към PDF формат на издаваните документи за извършване на електронни изявления като процесуални действия или като удостоверителни изявления, като най-разпространения, лесно четим от страните и техните процесуални представители и безплатен за адресатите формат, четим от всякакви информационни системи, включително мобилни. Същият поддържа и квалифицирани електронни удостоверения за време. При поява на други толкова достъпни формати, които могат да съдържат електронни подписи, наредбата може винаги да се промени.
23. Висшият адвокатски съвет изразява становище, че правилото на чл. 41 не е съобразено по никакъв начин с преходните правила на пар. 216

и 218 от ПЗР на ЗСВ. На практика след изтичане на преходния период, предвиден по ЗСВ няма да се завеждат въобще хартиени документи. Те ще се връщат на подателя по реда на чл. 39, ал. 3 от Наредбата и чл. 360ж ЗСВ. Отделно, ако орган на съдебната власт предви влизане в сила на измененията е преминал към приемане на процесуални изявления и извършване на удостоверителни изявления, той няма да може да приема хартиени документи. Освен изложеното е принципно неправилно да се говори за „хартиени“ документи. Всичко закони говорят за писмени документи, а не за хартиени. Това е така, защото волеизявления със значение за закона (документи) могат да се обективират и върху други носители (например лична карта, легитимационни документи върху метални карти и др.).

24. Висшият адвокатски съвет, счита, че по чл. 50 не би могло да се посочи, че при обмен на електронни документи помежду си, органите на съдебната власт са длъжни да използват електронната среда по чл. 20 „и общи стандарти и протоколи“. Законът делегира на ВСС да определи конкретните стандарти и протоколи. Отделно правилото на ал. 2 подменя концепцията на реформата на съдебната власт. Идеята на цялата реформа е да се изгради централизирана система на съдилищата, централизирана система на прокуратурата (която да обхване процесите в досъдебните производства, извършвани от органите на следствието и разследващите полиция), като двете системи следва да се свържат помежду си директно. При това положение ще отпадне въобще необходимостта от наличие на Единна система за противодействие на престъпността – виж пар. 216-218 ПЗР ЗСВ.
25. Становището ни по чл. 52е, че не би могло да се използват вписвания в регистрите на електронното управление на обстоятелства, касаещи органите на съдебната власт. Така се поставя функционирането на съдебната власт в зависимост от вписванията в регистри като административни производства, зависещи от административен орган. Ако ще се водят такива регистри по аналогия на електронното управление, те следва да се изградят към ВСС и да се поддържат от ВСС. Разбира се, доколкото няма законова делегация за създаването на регистри, същите следва да се уредят като списъци.
26. По чл. 53, ал. 3 Висшият адвокатски съвет намира за ненужно да се приповтаря правилото, относимо към електронните административни услуги по ЗЕУ и наредбите към него относно формализираните описания на данните, които подлежат на задължително унифициране. Ако те са унифицирани по реда на ЗЕУ, то следва да се ползват

същите формализирани описания както за нуждите на електронните административни услуги, а не да се създават нови такива за нуждите на съдебната власт. Още повече, че обмен ще се осъществява между органите на съдебната власт и администрациите, лицата, осъществяващи публични функции и организациите, предоставящи обществени услуги и формализираните описания следва да са еднакви.

27. Висшият адвокатски съвет изразява следното становище във връзка с разпоредбата на **чл. 55, ал. 1**, където е предвидено, че контролът по изпълнението на наредбата се осъществява от ВСС.

На първо място, Пленумът на ВСС няма контролни правомощия в рамките на неговите компетенции.

На второ място, не могат да се вменяват контролни правомощия с подзаконов акт. Общата контролна компетентност произтича от ЗСВ и не може да се допълва от подзаконов акт.

Извън изложеното е разбираемо и похвално въвеждането на създаването на регистър на информационните ресурси в рамките на съдебната власт, но такъв регистър не може да се създаде с наредба. Може да се уреди като списък.

28. Висшият адвокатски съвет обръща внимание, че липсват преходни и заключителни разпоредби, отчитащи преходните периоди по пар. 216-219 ПЗР ЗСВ.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

РАЛИЦА НЕГЕНДОВА

